

“Kara buluta basarak gökleri yarıp indi”

Ξέ

(Mez 18:9)

Şüphe yok ki: Allah düşüncesi insanda doğal olarak başlar ve yaşamıyla bağlantılıdır. Bunda da herhangi bir anlaşmazlık yoktur. Ama asırlar boyunca esas ihtilaf, Allah’la nasıl tanışabiliriz ve bize nasıl görünür konusundaydı. Allah doğası gereği görünmez ve yaratılmış olan bu alemin dışındadır. O halde bu alem onu nasıl öğrenebilir? Onu nasıl keşfedebiliriz?

Allah’ı keşfetmenin iki yolu vardır: Birincisi <<Doğal keşfetme>> diye adlandırdığımız ve tanrının varlığını ve sıfatlarını mevcut olaylardan çıkardığımız sonuçlarla ilgili olan doğal beşeri yol, zira insan bir şey yapmadan sadece mantık yoluyla, insanın hizmetine sunulmuş olan doğa ve yaratıklardan ve Allah’ın yaptığı işlerden Allah’ın varlığını kanıtlayabilir. Bu nedenle Allah’ın varlığını inkar eden her sonuç mantık dışıdır. Dinler ve felsefeler tanrı varlığı hakkındaki öğretilerini bu esas çerçevesinde düzenlemişlerdir.

Ama, <<Doğaüstü keşfetme>> dediğimiz ikinci bir yol vardır ki Allahın tarihe müdahale etmesi anlamına gelir. Burada Allah’ı yarattıklarından değil kendisinin gelişinden biliriz. Kutsal Kitap Allah’ı keşfetmede bu yola dayanır. Diğer bir deyişle insanın keşfetmesinden çok Allah’ın kendisinin zuhur etmesidir. Ve bu keşif kutsal kitapta eski ahit bölümünde haberler halinde ve peygamberlerle birlikte aşamalar halinde ve doğaüstü bir halde gerçekleşmiştir. Haberler genellikle o zamanın beşeri mantık bilgisini aşan veya ona aykırı olan bir durum teşkil ederdi. Çünkü bilgi ilahi keşiften yani Allah’ın kendini göstermesinden kaynaklanırdı. Bu durum Kelam olan Rab İsa Mesih’in insan bedeni almasıyla da zirveye erişmiştir. [\(περισσότερα...\)](#)